СМЕРТЬ СПАРТАКА

Диміла кров’ю людських тіл гора,
двигтіла гнівом помсти й непокори,
а він вмирав –
ватаг рабів і раб,
струснувши рабства римського підпори.
Іржали грізно коні бойові
і день тікав і горбився щитами...
Вмираючи, дививсь на сонце він,
і брав його зів’ялими руками,
і на свої знамена опускав,
і розумів, що опустить несила.
А голова, як смерть сама, важка
туге повітря жадібно ловила...
Його спіймати б, задихнутись ним,
умерти тричі і воскреснуть тричі,
щоб видихнути шалом вогняним
у вишкірене ворога обличчя!
І дати бій, страшніший всіх боїв –
землі щоб мало і щоб неба –
мало!..

А сонце
умочало пальці в гнів
і кров’ю білі письмена писало...

1961